



ת"ד 7708/10/19 - מדינת ישראל נגד גדלי לויט

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 7708-10-19 מדינת ישראל נ' לויט
בפני כבוד השופטת מגי כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

גדלי לויט

הנאשמים

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו ביום 13.6.2019 סמוך לשעה 9:53 נהג ברכב פרטי מסוג הונדה מ.ר. 6063631 (להלן: "**הרכב**") ברחוב מאירוביץ מכיוון מערב למזרח

בכיוון נסיעת הנאשם בכניסה לצומת עם רחוב הפלמ"ח מוצב תמרור 301 (תן זכות קדימה)

הנאשם לא ציית להוראות התמרור הנ"ל בכך שנכנס אל הצומת מבלי להבחין מבעוד מועד באופנוע מסוג סאן יאנג מ.ר. 35643801 (להלן: "**הנהג המעורב**") נהוג בידי גל ציון שהתקרב אל הצומת משמאלו ומבלי לתת לו זכות קדימה, חסם את דרכו וגרם להתנגשות בין כלי הרכב.

כתוצאה מההתנגשות ניזוקו כלי הרכב ונחבל בגופו רוכב האופנוע חבלות של ממש, שבר בקרסול שמאל ונאלץ לעבור ניתוח לשחזור וקיבוע הקרסול.

הנאשם נהג ברשלנות ובקלות ראש בכך שלא שם ליבו אל הדרך ומצב כלי הרכב, לא ציית להוראות התמרור הנ"ל, לא נתן זכות קדימה לרכב המעורב, לא נקט באמצעים הדרושים למניעת תאונה ובכך גרם לתאונה בה נגרם נזק לגוף ולרכוש.

הוראות החיקוק לפיהן מואשם הנאשם:

1. **אי ציות לתמרור 301 בצומת** - עבירה לפי תקנה 22 (א) לתקנות התעבורה.

2. **נהיגה בקלות ראש** - עבירה לפי סעיף 62 (2) לפקודת התעבורה.

3. **התנהגות הגורמת נזק** - עבירה לפי סעיף 21 (ב) (2) לתקנות התעבורה.

עמוד 1



4. הורשע בעבירה שגרמה לחבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה.

הכפירה

הנאשם מודה בנהיגה, בזמן ובמקום. הנאשם כופר באי ציות לתמרור ובהוראות החיקוק בהם מואשם.

טענה מקדמית

ב"כ הנאשם טוען לאכיפה בררנית לפיו בצפייה בסרטון של 43 שניות רואים את נהג האופנוע המעורב ביצע בין 5 ל-7 עבירות לפני התאונה, שחלקן גרמו לנאשם לא לראות את רוכב האופנוע בזמן הפגיעה.

פרשת התביעה

עת/4 גל ציון מגנזי - הנהג המעורב בתאונה באמצעותו הוגש כרטיס זיכרון **ת/1**, תעודות רפואיות **ת/2** ודיסק **ת/3**.

העד סיפר כי יצא בבוקר לכיוון עבודתו, הגיע לכיכר, האט ואותת, ביציאה מהכיכר ראה רכב יוצא מהצומת שרוצה לפנות שמאלה, ראה שהרכב מתקדם, הוא צפצף לרכב ותוך כדי בלימה מנסה לפנות הצידה, ראה שנהג הרכב לא מסתכל לכיוונו אלא מסתכל אל הצד השני.

כתוצאה מההתנגשות נפל על הכביש, נהג הרכב יוצא ומתחיל לצעוק עליו שנסע כמו מטוס, היו המון אנשים שאמרו לנהג להתרחק, הגיע אמבולנס ופינה אותו, נסע לבית החולים קפלן שם ביצעו קיבוע, קיבל מורפיום, העבירו אותו לאיכילוב שם ביצעו ניתוח שטיפה ולאחר מספר ימים ניתוח נוסף של קיבוע, הכניסו לו ברגים לקרסול, היה לו זיהום ברגל ולכן אושפז במשך תשעה ימים. לאחר מכן התפתח זיהום נוסף ושוב אושפז ובסך הכל לא כולל הניתוח האחרון היה מאושפז 25 ימים, תוך כדי התחילו אצלו כאבים בצוואר וגילו שיש פגיעות בצוואר. התחיל טיפול פסיכיאטרי ופסיכולוגי.

עוד סיפר העד כי באופנוע הייתה מותקנת מצלמת דרך.

בחקירתו הנגדית הבהיר כי המשטרה החזירה לו את כרטיס הזיכרון ואינו יודע אם שמר אותו (ע' 15 ש' 13) ועמד על כך כי לא ביצע עבירות תנועה, עבר על פסי האטה, עצר בתמרור עצור, לא נסע נגד כיוון התנועה ולא שותה אלכוהול.

עת/3 רס"ב אלי מוקטה - באמצעותו הוגשו בהסכמה דו"ח פעולה **ת/4** ודיסק מצלמת גוף **ת/5**.

בחקירתו הנגדית סיפר כי כאשר הגיע לזירה הנאשם התנהג בצורה נורמטיבית.

עת/1 תמיר קלב - בוחן תנועה מוסמך הגיע לזירת התאונה בשעה 10:50, ביצע עבודת בוחנות בזירה שכללה סקיצת מדידות, התאמת נזקים וניסוי שדה ראיה. כמו כן חקר את הנהג בלשכת הבוחנים.

הבוחן הסביר כי נהג הרכב הפרטי מכיר את המקום ויודע שבצומת הנ"ל יש תמרור 301. עוד סיפר כי בזירה נתפס כרטיס זיכרון השייך למצלמת רוכב האופנוע וקובץ ממצלמת וידאו מרכב הנאשם.



במסקנותיו על פי צפייה בקובץ הווידאו קבע הבוחן באופן חד משמעי כי רכב הנאשם לא ציית לתמרור 301 המוצב מימנו ובכיוון נסיעתו נכנס אל הצומת בנסיעה רצופה ואיטית, התכוון לפנות שמאלה לרחוב הפלמ"ח ובכך חסם את דרכו של האופנוע.

בחקירתו הנגדית עמד הבוחן על נימוקי מסקנותיו, נתן הסבר על תאריך פתיחת דו"ח בוחן ושלא מופיע בו תאריך סיום עבודתו על התיק. הכחיש שקיימת סתירה בין הסקיצה לסרטון ושמקום נפילת האופנוע אינו מצביע על מקום האימפקט.

עוד ציין כי לאחר עיון בסרטון לא זיהה ביצוע של עבירות תנועה מצד המעורב בקטע התאונה (ע' 28 ש' 22).

חזר על קביעתו כי לנאשם קיים שדה ראיה ממרחק של 103 מטר בכיוון נסיעתו ולמסקנה זו יכול היה להגיע ללא הסרטון (ע' 32 ש' 28-29).

ניתן לראות שמאלה מקו העצירה לעבר מעגל התנועה גם לצד ימין של הנתבי, מרכז הנתבי, שמאל הנתבי והמדרכות (ע' 34 ש' 8-10).

הוגשו בהסכמה

דו"ח בוחן **ת/6**, הודעת נהג תחת אזהרה **ת/7**, לוח תצלומים **ת/8**, לוח תצלומים התאמת נזקים **ת/9**, לוח תצלומים ניסוי שדה ראיה **ת/10**, דו"ח צפייה מיום 16.6.19 **ת/11**, דו"ח צפייה מיום 19.6.19 **ת/12**, תרשים **ת/13**, סקיצה **ת/14**, מזכר מיום 16.6.19 **ת/15**, מזכר מיום 20.6.19 **ת/16**, דו"ח פעולה **ת/17** ודיסק מצלמת רכב הנאשם **ת/18**.

פרשת ההגנה

הנאשם שבחר להעיד - סיפר כי עלה לישראל בשנת 1992, הוא פנסיונר בן 74, מהנדס מכונות בעל תואר שני במכונאות, היה מנהל בית ספר לנהיגה ונתן ייעוץ במקרים מסובכים בעבירות תעבורה כבוחן תנועה בברית המועצות.

הנאשם סיפר כי מכיר את המקום, גר לא רחוק, יודע שצריך לתת זכות קדימה לרכב מימין ומשמאל, תחילה הסתכל לשמאל,

הכביש היה ריק ונקי מכל תנועה, המשיך בנסיעתו הסתכל ימינה ולא היו רכבים, ראה שאין רכבים ניסה להמשיך, חזר במבט לשמאל, ראה משהו מתקרב, באלכסון, האופנוע מנסה לעקוף אותו מקדימה, למרות שכבר היה באמצע הכביש והאופנוע התנגש בפינה השמאלית בטמבון.

אשתו הזמינה אמבולנס ולאחר כשעה הגיע בוחן תנועה ששאל מספר שאלות, הבוחן הרגיע אותו וביקש ממנו להגיע לחקירה, נשאל אם זקוק למתורגמן אך בחר שלא (ע' 41 ש' 2-4) ונפסל לשישים ימים על ידי הקצין.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את עדי התביעה ועדות הנאשם, לאחר ששקלתי את טענותיהם, התרשמתי מהופעתם בבית המשפט, עיינתי במסמכים ובחנתי את הראיות שהוגשו, שוכנעתי כי התביעה הוכיחה מעל לכל ספק סביר שהנאשם עבר את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום ואנמק;



אין מחלוקת בנהיגה, בזמן, במקום, בתאונה, שמדובר בצומת ובקיומו של תמרור 301 (תן זכות קדימה) המוצב מימנו ובכיוון נסיעתו של הנאשם, בתוצאות התאונה ובחבלות שנגרמו.

המחלוקת העיקרית הינה האם הנאשם ציית לתמרור 301 תן זכות קדימה בהגיעו לצומת והאם יש בהתנהגות של הנהג המעורב כדי לנתק את הקשר הסיבתי ולזכות את הנאשם.

חשיבות זכות קדימה

עפ"ת (מחוזי י-ם) 41953-04-10 מוחמד גולאני נ' מדינת ישראל (נבו 01.11.2010)

"זכות הקדימה הנה אבן יסוד בעבור כל באי הדרך באשר הם, בלעדיה כלל לא תתאפשר התנועה הסדירה. היא מלכת הכביש שיש להדר בכבודה. גם אם לא נבחין בה בדמות תמרור "עצור" או "תן זכות קדימה", תמיד נדע לשכללה, אף מבלי משים, בדפוסי הנהיגה. אין אפוא לומר, כי התעלמות מזכות קדימה הינה פחותת- ערך או מסוכנת פחות, מעצם טבעה, מהתעלמות מהגבלת מהירות או מהאיסור על ביצוע עקיפה מסוכנת."

הגדרת זכות קדימה:

בסעיף הפרשנות לתקנות התעבורה הוגדר משמעות מתן זכות קדימה:

"מתן זכות קדימה" - מתן אפשרות לעוברי דרך אחרים שלהם נקבעה זכות קדימה, להתקדם בדרך בלי לעצור, להמתין, לשנות את מהירותם או לסטות מקו התקדמותם".

פירוש זכות קדימה בפסיקה:

בע"פ 10332/03 חיים בלייכר נ' מדינת ישראל, נח (3) 954 (2004) קבע בית משפט עליון:

"מתן זכות קדימה על ידי המערער פירושה, בנסיבות העניין, הוא מתן זכות קדימה לרכב בעל הזכות, בהתחשב במרחק שלו מהצומת ובהתחשב במהירות נסיעתו, תהיה אשר תהיה המהירות. לשם קיום הזכות, על החייב במתן זכות קדימה להמשיך ולעקוב אחרי הרכב בעל זכות הקדימה, על מנת להבטיח שהוא אמנם אינו מסכנו בכניסתו לצומת ובכך לא עמד המערער בעניינו".

בע"פ ת"א-יפו 3845/98, "גלית דבוש נ' מדינת ישראל":

"החובה להסתכל מוטלת על המערערת כל הזמן שהותה בצומת כך שהייתה צריכה להבחין באופנוע מתקרב לצומת. חובה זו הינה חובה אבסולוטית"

מדו"ח הבוחן (עת/1) עולה כי מדובר בתאונת דרכים שקרתה בעיר ראשון לציון בין רכב הנאשם ברחוב מאירוביץ ממערב למזרח בכניסה לצומת עם רחוב הפלמ"ח, במקום מוצב תמרור 301 תן זכות קדימה לכיוון נסיעת הנאשם לבין הנהג המעורב שנסע על רח' הפלמ"ח באופנוע 125 סמ"ק, כביש עירוני, שדה הראיה של רכב הנאשם פתוח מקו הצומת מרחק של 103 מטרים.



הבוחן קבע כי מצב מזג האוויר נאה, כביש אספלט יבש תקין, ראות טובה שעת יום, מצב הכביש והרכבים אינו הגורם לתאונה.

"מפנה לת/10 ניסוי שדה ראייה שעשיתי בזירת התאונה עם רכב הנאשם וכפי שניתן לראות בתמונה מס' 33 בקו הצומת ניתן להבחין בכל נתיב הנסיעה של רוכב האופנוע עד למעגל התנועה" (ע' 35 ש' 1-3).

על קביעת הבוחן לא חולק הנאשם **"התקרבותי לצומת...ואני יודע שאני צריך לתת זכות קדימה לכל רכב שבא, משמאל או מימין. כשהתקרבותי, הסתכלתי קודם לצד שמאל ושדה הראיה היה עד מעגל תנועה, ככה בררתי אחר כך, שבוחן תנועה עשה מדודות, היה שמה 104 מ' מעגל תנועה והכביש היה ריק לגמרי..." (ע' 40 ש' 16-19).**

כמו כן בחקירתו הנגדית סיפר הנאשם כי התאונה אראה באור יום, מזג האוויר טוב, ללא תקלה ברכב.

הבוחן קבע כי לא נמצאו סימני בלימה (ע' 33 ש' 22)

הבוחן קבע כי על פי צפייה בקובץ הווידאו **(ת/3)** ניתן לקבוע באופן חד משמעי כי רכב הנאשם אשר נסע על רחוב מאירוביץ, בהגיעו לצומת מאירוביץ - הפלמ"ח לא ציית לתמרור 301 תן זכות קדימה המוצב מימינו בכיוון נסיעתו, נכנס אל הצומת בנסיעה איטית והתכוון לפנות שמאלה בצומת ובכך חסם את מסלול נסיעת הרכב המעורב.

"...מחומר הראיות עולה כי נהג הפרטית בעצם לא ציית לתמרור כאשר לרשותו מרחק של 103 מ' שדה ראייה מקו הצומת לעבר כיוון הגעת האופנוע. נכנס אל הצומת במהלך פנייה שמאלה וחסם את מסלול נסיעת רוכב האופנוע, הגיע מצד שמאל לכיוון נסיעתו" (ע' 23 ש' 9-12).

"...אם היה מסתכל לשמאל היה מבחין באופנוע ונותן לו זכות קדימה" (ע' 25 ש' 26-27).

ניתן למצוא חיזוק לקביעתו של הבוחן בעדותו של הנהג המעורב **"עניין של מאית השנייה...הוא לא ראה הוא פשוט המשיך, לא בלם" (ע' 13 ש' 15-16).**

בעדותו של הנאשם:

"ש. בדקה 00:41 ... אתה רואה שהרכב שלך נכנס לתוך הצומת?"

ת. נכון, לתוך הצומת. אני רוצה שתשימי לב שנשאר שנייה אחת. אני רוצה שיראו את הדיסק. דווקא הרגע הזה, זה שנייה לפני ההתנגשות, אפילו בהתנגשות היה 39 שניות שהוא התחיל לראות אותי ואני לא ראיתי אותו..." (ע' 47 ש' 20-23).

אינני מקבלת טענת ב"כ הנאשם כי הנאשם לא יכול היה לראות את אשר מתרחש בכביש עקב שלושה עמודים ממקום ישיבה נמוך המסתכל שמאלה ונהג האופנוע קטן וצר.

נסיעתו של הנאשם כאשר שדה הראיה חסום (לטענת ב"כ הנאשם) מהווה נהיגה רשלנית ביותר,

לנאשם החובה לתת זכות קדימה ועליו לנהוג במשנה זהירות ולא להתקדם עד שלא יראה את אשר מתרחש בכביש.



בעניין זה התייחס הבוחן:

"מפנה לתמונה מס' 33 בת/10 שזה מה שמצופה מנהג שמגיע לקו העצירה, שברגע שיש לו הגבלה על שדה הראייה, הוא צריך להתקדם בזהירות, לשפר ולפתוח את שדה הראייה כפי שניתן לראות בתמונה מס' 33 ועל פי התמונה הזאת ניתן לקבוע באופן חד משמעי שניתן לראות כל נתיב נסיעת רוכב האופנוע" (ע' 34 ש' 14-17).

ביחס למהירות נסיעת האופנוע ציין הבוחן כי לא ניתן לקבוע את מהירות האופנוע לפני קרות התאונה כי הסרטון נחתך ולכן לא ניתן היה לראות את האימפקט (ע' 33 ש' 8-10).

אולם הסביר כי גם עם המעורב היה נוסע 80 קמ"ש ואף יותר התאונה הייתה נמנעת משום שהנאשם היה אמור לראות אותו ולהגיב (ע' 33 ש' 15-16).

"גם במהירות של 80 קמ"ש ואפילו יותר מזה, התאונה הייתה נמנעת כי נהג הפרטית היה אמור לראות אותו ולהגיב" (ע' 33 ש' 15-16).

"...הייתי מוסיף שחזור ובכך מראה את הרשלנות של הנהג שאפילו אם נהג האופנוע היה במהירות של 100 קמ"ש, הנהג הפרטי היה יכול למנוע את התאונה כשמדובר באופנוע של 125 סמ"ק" (ע' 37 ש' 1-3).

קביעות הבוחן לא נסתרו על ידי ההגנה הן בחקירה נגדית של הבוחן והן ע"י הגשת חוות דעת מטעם ההגנה.

אוסף כי לאור האמור בע"פ 10332/03 מהירות נסיעת הנהג המעורב לא מבטל את חובת מתן זכות קדימה על ידי הנאשם.

עוד אציין כי טענת הנאשם שהיה באמצע הכביש בעת ההתנגשות לא מתיישבת עם מקום הנזקים

"פגוש קדמי צד שמאל" דו"ח סקיצה ת/14, לוח תצלומים ת/9 ועדותו של הנאשם

"... והוא הספיק להתנגש לפינה שמאלית בטמבון ולא הרגשתי שזה היה כל כך חזק אבל היה נזק לטמבון הוא נהפך ככה..." (ע' 40 ש' 25-27).

על כן הנני מקבלת את קביעתו המקצועית של עת/1 המבוססת על עריכת סקיצה של מקום התאונה, צילום תמונות, ביצוע עבודת בוחנות, ניסוי שדה ראיה, התאמת נזקים ותיעוד התאונה בסרטון (ת/3).

התביעה הוכיחה את תוצאות התאונה על ידי אישור רפואי ממרכז רפואי קפלן (ת/2) על החבלות שנגרמו לנהג המעורב.

באשר לנזקים שנגרמו לרכב הנאשם ולאופנוע של המעורב הוכחו על ידי התמונות.

כך שעדותם של עדי התביעה לא נסתרו על ידי הנאשם.



הגנה מן הצדק/אכיפה בררנית

בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' ד"ר איתמר בורוביץ, נט(6) 776 (2005) נקבע:

"עיקר עניינה של ההגנה מן הצדק הוא בהבטחת קיומו של הליך פלילי ראוי, צודק והוגן. בעיקרון עשויה אפוא ההגנה לחול בכל מקרה שבו קיומו של ההליך הפלילי פוגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות כפי שזו נתפסת בעיניו של בית-המשפט. מטרת החלתה של ההגנה היא לעשות צדק עם הנאשם, ולא לבוא חשבון עם רשויות האכיפה על מעשיהן הנפסדים."

"בשלב הראשון על בית-המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שנוקטו בעניינו של הנאשם

ולעמוד על עוצמתם במנותק משאלת אשמתו או חפותו. בשלב השני על בית-המשפט לבחון אם

בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות. בשלב

זה נדרש בית-המשפט לאזן בין האינטרסים השונים הכרוכים בקיומו של ההליך הפלילי תוך

שהוא נותן דעתו על נסיבותיו הקונקרטיות של ההליך שבפניו. בשלב השלישי, מששוכנע בית-

המשפט כי קיומו של ההליך אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, עליו לבחון אם

לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים ומידתיים יותר מביטולו של כתב-האישום"

ב"כ הנאשם טוען לאכיפה בררנית כנגד הנאשם שמקימה לו הגנה מן הצדק בכך שהנהג המעורב ביצע שלל עבירות עובר לתאונה כפי שעולה מסרטון **ת/3** שקשורות ישירות לקרות התאונה והמאשימה בחרה להגיש כתב אישום כנגד הנאשם בלבד ללא מתן הסבר מדוע היא עושה איפה ואיפה.

ב"כ הנאשם מפנה לסעיף 149 (10) לחסד"פ המתייחס לצדק והגינות ומפנה לפס"ד יפת .

טענות ב"כ הנאשם לאכיפה בררנית שמקימה לנאשם "הגנה מן הצדק" באשר לאופן נהיגתו של הנהג המעורב בטרם קרות התאונה אינן רלוונטיות לתאונה עצמה, אלא להתנהגות הצדדים בעת קרות התאונה בעניין זה יפים הדברים שנאמרו בע"פ 8827/01 "ישראל שטרייזנט נ' מדינת ישראל", נז(5) 506 (2003) נקבע:

"נזכיר בראשית הלכה שמכבר, ונדע כי התנהגות הנפגע - לרבות התאבדות - וכמותה התערבותו של גורם שלישי במערכת, גם זו גם זו אינן שוללות, באשר הן, קשר סיבתי-משפטי בין מעשה או מחדל של הפוגע לבין תוצאה פוגעת, והוא - שעה שהפוגע כאדם מן היישוב יכול היה - נורמטיבית לצפות מראש את שאירע בפועל. ראו למשל: ע"פ 402/75 אלגביש נ' מדינת ישראל, פ"ד ל(2) 561, 574 ואילך; ע"פ 119/93 לורנס נ' מדינת ישראל, פ"ד מח (4) 1, 37; ע"פ 482/83 מדינת ישראל נ' סעיד, פ"ד לח(2) 533, 538; ע"א 350/77 כיתן בע"מ נ' וייס, פ"ד לג(2) 785, 801; ע"א 542/87 קופת אשראי וחסכון אגודה הדדית בע"מ נ' עוואד, פ"ד מד(1) 422, 437; דנ"פ 983/02 יעקובוב נ' מדינת ישראל,



פ"ד נו(4) 385, 391 - 393. הנה כי כן, רשלנות חמורה מצידו של הנפגע, ואפילו מעשה התאבדות - באשר הם - אין בהם כדי לנתק קשר סיבתי-משפטי שבין מעשה לבין תוצאה. השאלה היא - לעולם - שאלת הצפויות הראויה, וביתר דיוק: קביעת גדריה של חובת הצפויות הראויה."

לו סבר ב"כ הנאשם כי יש מקום להאשים את הנהג המעורב בעבירות שביצע לפני קרות התאונה לטענתו כגון: אי עצירה בתמרור עצור, כניסה ונסיעה בניגוד לכיוון התנועה, שתי עבירות של נסיעה שלא במרכז הכביש, נסיעה בחוסר זהירות באופן כללי ובפרט בעת כניסה לכיכר ונסיעה מופרזת מעל 50 קמ"ש בשטח עירוני, רשאי היה לפנות לגורמים המוסמכים על יד הגשת תלונה, ערר על החלטת וכו'.

כמו כן גם אם לטענת ב"כ הנאשם נהג האופנוע הוא אחראי לתאונה כי לאור התנהגותו בתאונה או בטרם קרות התאונה והנאשם לא היה יכול למנוע את התאונה יכול היה להביא חוו"ד מומחה מטעמו או לכל הפחות לגרום לקריסת עדות הבוחן.

לא זו אף זו, לא מצאתי כי המאשימה פעלה מתוך שיקולי אפליה העולים עד כדי "הגנה מן הצדק" ושנפל פגם בהתנהלותה, על כן דוחה טענות ב"כ הנאשם על הסף.

טענת ב"כ הנאשם אינה מתייחסת עובדתית לגרימת התאונה אלא לאופן נהיגתו של הרכב המעורב בטרם קרות התאונה כפי שעולה מסרטון ת/3.

ב"כ הנאשם לא הצביע במה יכול היה להואיל להגנתו של הנאשם את צילום כל נהיגתו של רוכב האופנוע לפני התאונה.

בכל אופן ב"כ הנאשם הפנה את הבוחן לסרטון ת/3 לעבירות שבוצעו על ידי נהג האופנוע לכאורה בטרם התאונה והבוחן מסר כי לאחר עיון בסרטון לא זיהה ביצוע של עבירות תנועה מצד המעורב בקטע התאונה (ע' 28 ש' 22).

טענת ב"כ הנאשם בסיכומיו כי המאשימה לא הפעילה שיקול דעת בתיק ופועלת להרשיעה אדם בן 74 ללא עבר תעבורתי ופלילי, מהנדס במקצועו, סגן אלוף בעברו בצבא הרוסי ששירת כמנהל בית ספר לנהיגה איננה רלוונטית להכרעה.

אוסף כי הסרטון ת/18 צולם על ידי הנאשם שלא ביום התאונה, כאשר הנאשם היה ברגל ולא בתוך הרכב והנאשם עצמו אמר בחקירתו שהסרטון אינו משקף את נסיעת הרכב אלא מצלם קדימה (ע' 46 ש' 11-3) ובאופן מפורש מסר הנאשם **"אי אפשר לסמוך על הסרטון הזה כי המצלמה מסתכלת כמה מטרים קדימה, אני בדקתי את העניין הלכתי לצומת ברגל כמה פעמים"** (ע' 46 ש' 17-16).

טענת ב"כ הנאשם כי עת/1 ערך את הסרטון בניגוד לחוק המחשבים, טוב היה עושה אם לא היה מעלה את הטענה, הרי הבוחן ציין באופן מפורש שקיבל את הסכמתו של הנהג המעורב שהמצלמה הייתה מותקנת על הקסדה שלו ולא ביצע עריכה של הסרטון והתייחס לקטע הרלוונטי תוך שמירה על פרטיותו של הנהג המעורב.

"מעולם לא ערכתי או חתכתי קובץ ווידאו במהלך עבודתי כשוטר ואם היה והייתי חותך את הסרטון לא הייתי משאיר 43 שניות אלא הייתי חותך את הקטע הרלוונטי" (ע' 31 ש' 9-8).



"במידה וקובץ הווידאו היה 15 דקות הייתי מכניס את כולו ומתייחס לעניין קרות התאונה. זה לא נכנס על דעת עצמי לחדור לכרטיס זיכרון של בן אדם ולהתייחס לדברים שלא קשורים לתאונה" (ע' 31 ש' 30-33).

"...מדובר ברכב שמדובר בתאונה שאין חשד לגביו והוא מוסר מרצונו הטוב את כרטיס הזיכרון ומאשר בתצהיר על אישור חדירה לכרטיס הזיכרון ושליפת הקובץ הרלוונטי מקרות התאונה, אין בעיה עם זה" (ע' 32 ש' 8-10).

יתרה מכך הבוחן מסר שהיה מגיע לאותה מסקנה גם ללא הסרטון על פי ניסוי שדה ראיה שעשה (ראה ע' 24 ש' 25-32).

"...נכון, נמצא סרטון מצלמה באופנוע ולאחר מכן התקבל סרטון מצלמה רכב הנאשם דבר שחיזק את הראיות בתיק ולא מעבר. במידה ולא היה סרטונים עדיין המסקנה שלי והקביעה שלי הייתה אותה מסקנה" (ע' 24 ש' 28-30).

טענת ב"כ הנאשם שבמלוא הסרטון ראיות המעידות על חוסר כשירותו של רוכב האופנוע והאופנוע עצמו ונהיגתו בגילופין הינה טענה בעלמא שמהווה עד כדי הצגת נתונים לא נכונים לבית המשפט ופגיעה במעורב. הרי כשב"כ הנאשם התבקש על ידי ב"כ המאשימה להפנות את העד לחשד שהיה לו ריח אלכוהול השיב **"לא נמצא, אני שואל מה שבא לי"** (ע' 19 ש' 15).

טענות ב"כ הנאשם למקצועיות של הבוחן הינן טענות בעלמא כי אינן נסמכות בחוות דעת נגדית.

לא נשמט מעיוני טענת ב"כ הנאשם כי קיים פער של 13 דקות כפי שנרשם בכתב האישום (שעה 9:53) לבין עדותו של הנהג המעורב אשר אמר שיצא מביתו בשעה 9:40 (ע' 16 ש' 25-27).

אולם שעה 9:40 היא לא שעת התאונה אלא שעת היציאה של המעורב מביתו ובסעיף 1 לכתב האישום נרשם במפורש כי **"שעה 09:53 או בסמוך לכך"**.

מכל הנימוקים הנ"ל מצאתי כי התביעה הוכיחה מעל לכל ספק סביר שהנאשם עבר את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, על כן הנני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י' כסלו תשפ"ב, 14 נובמבר 2021, במעמד הצדדים